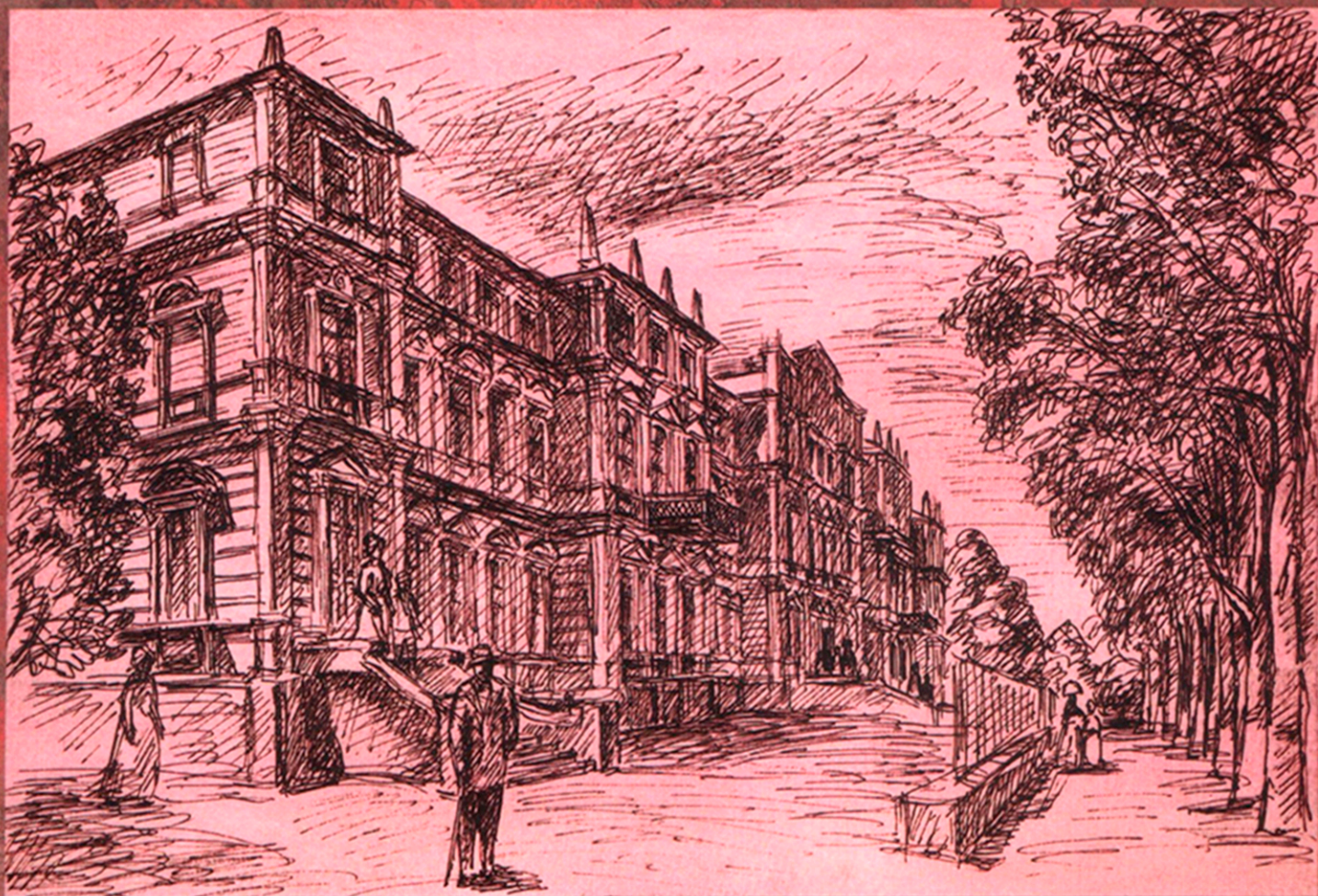

БАХМУТСЬКА СТАРОВИНА:

краєзнавчі дослідження — 2018

Збірник наукових статей

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ДОНБАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ГОРЛІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ ІНОЗЕМНИХ МОВ

ГРАНІ ІСТОРІЇ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
СПЕЦІАЛЬНИЙ ВИПУСК

Бахмут
2018

**ІНСТИТУТ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ НАН УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА СПІЛКА КРАЄЗНАВЦІВ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. В. СТУСА
ГОРЛІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ ІНОЗЕМНИХ МОВ
ДЕРЖАВНОГО ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ДОНБАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
КЗК «БАХМУТСЬКИЙ КРАЄЗНАВЧИЙ МУЗЕЙ»**

**БАХМУТСЬКА СТАРОВИНА
КРАЄЗНАВЧИ ДОСЛІДЖЕННЯ – 2018**

УДК 94 (477)

Г 77

Редакційна колегія:

Головний редактор: **В. М. Докашенко**, доктор історичних наук, професор

Відповідальний секретар: **В. В. Концур**, кандидат історичних наук, доцент

Члени редколегії:

І. М. Грідіна, доктор історичних наук, професор

Г. П. Докашенко, доктор історичних наук, професор

О. В. Стяжкіна, доктор історичних наук, професор

Н. Р. Темірова, доктор історичних наук, професор

І. Я. Тодоров, доктор історичних наук, професор

С. М. Швидкий, доктор історичних наук, доцент

Члени редколегії випуску:

Г. П. Докашенко, доктор історичних наук, професор

І. А. Корнацький, завідувач відділом обліку фондів Бахмутського
краєзнавчого музею

О. А. Смірнова, директор Бахмутського краєзнавчого музею

Н. Р. Темірова, доктор історичних наук, професор

І. Я. Тодоров, доктор історичних наук, професор

С. М. Швидкий, доктор історичних наук, доцент

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
№ 23066-12906Р від 11.12.2017 р.

*Рекомендовано до друку вченою радою
Горлівського інституту іноземних мов
Протокол № 10 від 25.04.2018 р.*

Грані історії : зб. наук. праць. Спеціальний випуск – матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції «Бахмутська старовина: краєзнавчі дослідження – 2018». – Слов'янськ, 2018. – Вип. 1(9). – 335 с.

У збірнику наукових праць розглядаються різноманітні аспекти актуальних проблем ідентичності, ментальності, самосвідомості в регіональній історії Донеччини, джерелознавчі та історіографічні проблеми, локальні аспекти економічної історії, історії повсякденності, історична біографістика та усна історія в регіональному вимірі. На платформі історико-літературного дискурсу визначається сутність історичної місії видатного поета й громадського діяча Василя Стуса.

Для науковців, викладачів, студентів, всіх, хто цікавиться історичною регіоналістикою, зокрема історією Донецького краю.

УДК 94 (477)

© Вид-во Б. І. Маторіна, 2018

ЗМІСТ

ВІД РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ	8
ЛИСТ-ВІТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПІЛКИ КРАЄЗНАВЦІВ УКРАЇНИ	9
ДЖЕРЕЛОЗНАВЧІ ТА ІСТОРІОГРАФІЧНІ АСПЕКТИ КРАЄЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ	11
<i>Бараненко С. М.</i> ДВОРЯНСТВО НА ТЕРЕНАХ ДОНБАСУ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ НАУЦІ	11
<i>Гедьо А. В., Сергєєва О. О.</i> РОДИННА ДОБРОЧИННІСТЬ НА ПІВДНІ УКРАЇНИ (ДРУГА ПОЛОВИНА ХІХ – ПОЧАТОК ХХ ст.): ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ ДИСКУРС	13
<i>Гудзь В. В.</i> ГОЛОДОМОР В УКРАЇНІ У КОНЦЕПЦІЯХ ІСТОРИКІВ ФРАНЦУЗЬКОЇ ШКОЛИ..	18
<i>Дубяга А. П.</i> МЕТАЛУРГІЙНІ ВИРОБНИЧІ КОМПЛЕКСИ БАХМУТСЬКОГО КРАЮ ЗА ДОБИ СЕРЕДНЬОЇ БРОНЗИ: ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ	22
<i>Євсєєнко С. А.</i> ШОСТА БАХМУТСЬКА СТОРОЖА ТА ЗАСНУВАННЯ БАХМУТА (ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ)	25
<i>Корнацький І. А.</i> ПІДПІЛЬНИЙ МОНАСТІР У ЗАЙЦЕВО-МИКИТІВЦІ ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМ РАДЯНСЬКОЇ СПЕЦСЛУЖБИ 1945 РОКУ	31
<i>Задунайський В. В.</i> СОЦІАЛЬНЕ ПОХОДЖЕННЯ КОМАНДНОГО СКЛАДУ АЗОВСЬКОГО КОЗАЦЬКОГО ВІЙСЬКА (НА ПРИКЛАДІ РЕЄСТРУ УРЯДНИКІВ ЗА 1855 р.)	34
<i>Кукса Н. В.</i> ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ З'ЇЗД ВІЛЬНОГО КОЗАЦТВА В ЧИГИРИНІ: ІСТОРІЯ В ФОТОДОКУМЕНТАХ	37
<i>Кухлев А. С.</i> СТАНОВЛЕННЯ «ПРОСВІТИ» В МИКОЛАЄВІ: ЗА МАТЕРІАЛАМИ ЛИСТУВАННЯ М. М. АРКАСА	42
<i>Меценко М. В.</i> ПОСЕЛЕННЯ СУХАРЕВЕ В ІСТОРИЧНИХ ДОКУМЕНТАХ ХVІІІ–ХІХ СТОЛІТЬ ..	46
<i>Омельченко П. С.</i> РЕПРЕСОВАНІ ЖІНКИ ДОНЕЧЧИНИ В НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКІЙ СЕРІЇ «РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ»	52
<i>Отземко О. В.</i> РОЗКУРКУЛЕННЯ В С. ОЛЕКСАНДРО-КАЛИНОВЕ (спогади радянського функціонера)	56
<i>Темірова Н. Р.</i> МАЄТНОСТІ ПЛОВАЙСЬКИХ ЗА ОПИСАМИ ЗЕМЕЛЬНИХ БАНКІВ	59
<i>Чуйко Р. В.</i> КОМПЛЕКТУВАННЯ ТА ВПОРЯДКУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ АРХІВНИХ УСТАНОВ УРСР У ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД	62
<i>Шмиголь С. П.</i> ТОПОНІМІКА ЗАТОПЛЕНОГО СЕЛА ТАРАСІВКА В КОНТЕКСТІ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІСТОРІЇ ЧИГИРИНЩИНИ	65

РЕГІОНАЛЬНА ІСТОРІЯ ДОНЕЧЧИНИ В КОНТЕКСТІ ЗБЕРЕЖЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ СПАДЩИНИ.....	70
<i>Безмен М. Г.</i>	
ПОСТАТЬ ВАСИЛЯ СПЕСИВЦЕВА У ВИВЧЕННІ ДОНЕЦЬОГО КРАЮ	70
<i>Власов Н. П.</i>	
ДО ПИТАННЯ ПРО ЗРОСТАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ В ДОНБАСІ У 1950-ті рр.....	72
<i>Докашенко В. М., Докашенко Г. П.</i>	
ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ У ГІБРИДНІЙ ВІЙНІ: ДЕФОРМАЦІЇ ФОРМУВАННЯ ТА ЗГУБНІСТЬ НАСЛІДКІВ	76
<i>Корнацький І. А., Жукова Н. А.</i>	
МАЛОВІДОМИЙ ПОЕТ МІЖВОЄННОЇ ЕМІГРАЦІЇ РОДОМ ІЗ БАХМУТА.....	81
<i>Кривуть В. И.</i>	
РЕАЛІЗАЦІЯ ОФИЦІАЛЬНОЇ МОЛОДЕЖНОЇ ПОЛІТИКИ НА ТЕРРИТОРІИ ЗАПАДНОЇ БЕЛАРУСИ В 1920–1930-е рр.....	84
<i>Ломако М. М., Кулішов М. В.</i>	
ПОШУКИ ВУГІЛЬНОЇ БАЛКИ СКЕЛЮВАТОЇ В ОКОЛИЦЯХ БАХМУТА	90
<i>Литвиненко Р. О.</i>	
СЕЛО ВЕСЕЛА ГОРА НА ЛУГАНЩИНІ: ІСТОРІЯ НАЗВ І АДМІНІСТРИТИВНОГО СТАТУСУ	97
<i>Молчанов В. Б.</i>	
УКРАЇНСЬКИЙ ДОНБАС – ЕКОНОМІЧНЕ ДИВО ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ ст.	103
<i>Наймушин А. В.</i>	
ДО ПИТАННЯ ПРО СОЮЗНИКІВ НІМЕЧЧИНИ В ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ.....	114
<i>Петросян А. А.</i>	
«ВІЛЬНИЙ ПРОСТІР» ЯК ФОРМА ГРОМАДЯНСЬКОГО РУХУ (Донеччина 2014–2017 рр.).....	118
<i>Попов В. Ж.</i>	
ПАСИНКИ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ: РОБОЧІ МІСТА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГУМАНІТАРНОЇ КАТАСТРОФИ 1917–1920 рр.	121
<i>Резніков В. В., Харламов М. І.</i>	
БІЛЬШОВИЦЬКИЙ РЕЖИМ У БОРОТЬБІ З СЕЛЯНСЬКИМ ПОВСТАНСЬКИМ РУХОМ НА СЛОБОЖАНЩИНІ В 1920 р.....	127
<i>Стоцька Ю. С.</i>	
САЛТОВО-МАЯЦЬКА КУЛЬТУРА В АРХЕОЛОГІЧНИХ ПАМ'ЯТКАХ ПІВДЕННОГО ПОДІНЦІВ'Я ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ	140
<i>Титаренко Д. М.</i>	
ДО ПИТАННЯ ПРО ХАРАКТЕР ІНТЕРКУЛЬТУРНОЇ ВЗАЄМОДІЇ НАСЕЛЕННЯ ДОНБАСУ ТА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ВЕРМАХТУ (1941–1943 рр.).....	143
<i>Тодоров І. Я.</i>	
ЗОВНІШНІ ТА ВНУТРІШНІ ВИТОКИ СУЧАСНОЇ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ В ДОНБАСІ.....	146
<i>Сацький П. В.</i>	
БУДІВНИЦТВО КАНАЛІВ НА ПІВДНІ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМА РОЗПОДІЛУ КОМПЕТЕНЦІЙ (1950-1953 рр.).....	149
<i>Чернікова Н. С.</i>	
НАПРЯМИ ДІЯЛЬНОСТІ О. О. БОБРИНСЬКОГО НА ПОСАДІ ПРОВІДИРЯ ПЕТЕРБУРЗЬКОГО ДВОРЯНСТВА (1875–1898 рр.).....	155
ІСТОРІЯ ПОВСЯКДЕННОСТІ ТА УСНА ІСТОРІЯ: ЛОКАЛЬНІ АКЦЕНТИ.....	163
<i>Богуненко В. О.</i>	
ВІДНОВЛЕННЯ РОДОВОЇ ПАМ'ЯТІ НАЩАДКІВ ПРОМИСЛОВЦЯ В. В. ШТЕРЦЕРА: МУЗЕЙНИЙ ПРОСТІР ТА УСНА ІСТОРІЯ.....	163

<i>Гринь О.</i>	МІГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ ПОВОЄННОЇ УКРАЇНИ: ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ ДО І ПІСЛЯ ПЕРЕСЕЛЕННЯ.....	166
<i>Демченко А. В.</i>	ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТЛОМ ПРАЦІВНИКІВ ДНІПРОВСЬКОГО МЕТАЛУРГІЙНОГО ЗАВОДУ У С. КАМ'ЯНСЬКОМУ В КОНТЕКСТІ ЇХ ПОВСЯКДЕННЯ НАПРИКІНЦІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ ст.	170
<i>Івлєв К. О.</i>	БУДІВНИЦТВО КАНАЛУ «СІВЕРСЬКИЙ ДОНЕЦЬ-ДОНБАС». ПОБУТОВІ УМОВИ БУДІВЕЛЬНИКІВ (КІНЕЦЬ 1950-х рр.).....	173
<i>Кониур В. В.</i>	ПЕРШІ РАДЯНСЬКІ РЕПАТРІАНТИ ДОНБАСУ (на матеріалах Артемівського району Донецької області).....	175
<i>Кониур М. М.</i>	СПОГАДИ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ-ЧОРНОБИЛЬЦІВ ЯК ОСНОВА СПІЛЬНОГО УКРАЇНСЬКО-НІМЕЦЬКОГО ПРОЕКТУ	179
<i>Лаєрут О. О.</i>	УЧИТЕЛЬСТВО УРСР У КІНЦІ 1980-х – НА ПОЧАТКУ 1990-х РОКІВ: АСПЕКТИ БУДЕННОГО ЖИТТЯ.....	186
<i>Мінська О. І.</i>	ЗАБОРОНЕНА ТЕМА РАДЯНСЬКОЇ ДОБИ – «ЧОРНОСВИТНИКИ».....	189
<i>Пятницькова І. В.</i>	КООПЕРАТИВИ В ПОВСЯКДЕННОМУ ПРОСТОРІ БАХМУТСЬКОГО ПОВІТУ (кінець ХІХ – початок ХХ століття).....	197
<i>Романенко О. В.</i>	ЛЮДСЬКА ДОЛЯ У ВИРІ ІСТОРИЧНИХ ПОДІЙ (до історії одного документа з особистого архіву)	200
<i>Стуканова Ю. Р.</i>	МАТЕРІАЛИ ОСОБОВОГО ПОХОДЖЕННЯ ЯК ДЖЕРЕЛО ВИВЧЕННЯ ТЕАТРАЛЬНОГО ЖИТТЯ ДОНБАСУ (1950-ті – 1960-ті роки).....	203
<i>Титаренко О. Ю.</i>	БІБЛІОТЕКИ ДОНБАСУ У ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД ЯК ЕЛЕМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОЗВІЛЛЯ.....	208
	МУЗЕЇ ТА МУЗЕЙНА СПРАВА В ХХІ СТОЛІТТІ: СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ	212
<i>Бак В. Ф., Кравченко С. О.</i>	ВІДКРИТТЯ МІСЦЬ МАСОВИХ ПОХОВАНЬ ЖЕРТВ РЕПРЕСІЙ ЯК ЗАСІБ СПРОСТУВАННЯ РАДЯНСЬКОЇ МІФОЛОГІЇ	212
<i>Гончарова А. В.</i>	МУЗЕЄФІКАЦІЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ: СВІТОВИЙ ДОСВІД... 215	
<i>Дишева Н. В.</i>	МУЗЕЙНИЙ ПРАКТИКУМ НОВОГО СТОЛІТТЯ (з досвіду роботи Бахмутського краєзнавчого музею)	219
<i>Дьяконова Е. Б.</i>	К ВОПРОСУ АТРИБУЦИИ КАРТИНЫ «ПОРТРЕТ НЕИЗВЕСТНОЙ» (из фондов Горловского художественного музея).....	226
<i>Лісняк Ж. М.</i>	ВУЛИЦЯ ДМИТРА БАГАЛІЯ В ХХІ СТОЛІТТІ ЯК МУЗЕЙ ПЕРСПЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ	229
<i>Малина Н. В.</i>	НОВЕ ЖИТТЯ МУЗЕЙНОГО ЕКСПОНАТУ (історія Будської тарілки з фондів Бахмутського краєзнавчого музею).....	233

<i>Новікова Г. Ю.</i>	ЕКОМУЗЕЙ ЯК МОДЕЛЬ СЕРЕДОВИЩНОГО МУЗЕЮ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВІТЧИЗНЯНОГО ВПРОВАДЖЕННЯ	235
<i>Проненко І. В.</i>	ІСТОРІЯ ТА РОЗВИТОК МУЗЕЮ НАРОДНОЇ АРХІТЕКТУРИ ТА ПОБУТУ У ЛЬВОВІ.....	239
<i>Романуха О. М.</i>	ТУРИЗМ ЯК ЧИННИК МОДЕРНІЗАЦІЇ МУЗЕЙНОЇ СПРАВИ В ХХІ СТОЛІТТІ ...	242
<i>Сізов Д. Ю.</i>	РЕФОРМУВАННЯ МУЗЕЙНИЦТВА: ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА І ГРОМАДСЬКІСТЬ	244
ІСТОРІЯ ЗАЛІЗНИЧНОЇ СПАДЩИНИ КРАЮ		252
<i>Белицький П. В., Водолазський О. О.</i>	ПЕРЕДУМОВИ БУДІВНИЦТВА І ПЕРШІ РОКИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЗАЛІЗНИЦЬ У ЗАГАЛЬНОМУ НАПРЯМІ РУТЧЕНКОВЕ – ПОКРОВСЬК	252
<i>Водолазський О. О., Белицький П. В.</i>	ДОРЕВОЛЮЦІЙНІ ПРОЕКТИ ЗАЛІЗНИЦЬ. РУТЧЕНКОВЕ – ПОКРОВСЬК	265
<i>Коцаренко В. Ф.</i>	«ДРУГЕ НАРОДЖЕННЯ» ЗАЛІЗНИЦІ У КРАМАТОРСЬКУ: АНАЛІЗ АРХІВНИХ ДЖЕРЕЛ (1874–1878 рр.).....	276
<i>Мінейкіс Ю. С.</i>	МИКИТІВСЬКА ГІЛКА В КОНТЕКСТІ ІСТОРІЇ ПІВНІЧНО-ДОНЕЦЬКОЇ ЗАЛІЗНИЦІ.....	280
<i>Портнова Є.</i>	ОСНОВНІ ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ДВНЗ «АРТЕМІВСЬКИЙ КОЛЕДЖ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ»	283
<i>Рубан М. Ю.</i>	ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗАЛІЗНИЧНОЇ СПАДЩИНИ БАХМУТСЬКОГО КРАЮ: ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	287
<i>Руденко Т. І.</i>	ДО ПИТАННЯ ПРО ЗАСНУВАННЯ СТАНЦІЇ ЯМА (СІВЕРСЬК) ДОНЕЦЬКОЇ ЗАЛІЗНИЦІ.....	291
<i>Тугова А. П., Тугова Н. О., Тугов П. М.</i>	ІСТОРІЯ ЗАЛІЗНИЦЬ БАХМУТСЬКОГО КРАЮ В СХІДНОУКРАЇНСЬКОМУ КОНТЕКСТІ (XIX – початок ХХ ст.).....	294
ПЛАТФОРМА ІСТОРИКО-ЛІТЕРАТУРНОГО ДИСКУРСУ «ІСТОРИЧНА МІСІЯ ВАСИЛЯ СТУСА».....		301
<i>Білько Д. В.</i>	РОЗВІДКА ПРО «РАДЯНСЬКУ ПЕДАГОГІЧНУ УТОПІЮ» ТА ВЧИТЕЛЬСЬКИЙ ДОСВІД ОЛЕКСИ ТИХОГО.....	301
<i>Власова Г. О.</i>	ЛІТЕРАТУРНА ДИНАСТІЯ ТЕСЛЕНКІВ	304
<i>Петухов Д. О.</i>	ВПЛИВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ НА ЖИТТЄВИЙ І ТВОРЧИЙ ШЛЯХ ПИСЬМЕННИКІВ ДОНБАСУ	309
<i>Півень В. Ф.</i>	КОЛОРИСТИКА БАРВОПОЗНАЧЕНЬ У ПОЕЗІЯХ ВАСИЛЯ СТУСА.....	312
<i>Піскун В. О.</i>	ПРОПАГАНДИСТСЬКА МАШИНА ТОТАЛІТАРИЗМУ І ТВОРЧА ОСОБИСТІТЬ (на матеріалах листування В. Стуса).....	315

<i>Романько В. І.</i>	
РАННІЙ ПЕРІОД ТВОРЧОСТІ ВОЛОДИМИРА СОСЮРИ (1917-1918 рр.).....	322
<i>Стуканова Ю. Р.</i>	
ВАСИЛЬ СТУС У КОНТЕКСТІ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО СЕРЕДОВИЩА ДОНЕЧЧИНИ (1950-ті – початок 1960-х рр.).....	326
ВІД ОРГКОМІТЕТУ КОНФЕРЕНЦІЇ.....	331
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ.....	333

Схема маршрутів пошуку кам'яного вугілля і руд в районі Бахмута 1721-1774 рр. Реконструкція М. Ломако

УДК 908

Литвиненко Р.О.

СЕЛО ВЕСЕЛА ГОРА НА ЛУГАНЩИНІ: ІСТОРІЯ НАЗВ І АДМІНІСТРИТИВНОГО СТАТУСУ

Проведене дослідження засвідчило, що сучасне східноукраїнське село Весела Гора на Луганщині за свою більше ніж 250-річну історію мало щонайменше шість офіційних назв, без урахування їхніх варіацій: Шевича, Юзбаша, Лікарське, Веселе, Веселогірськ, Весела Гора. Судячи з усього, послідовність і тривалість функціонування офіційних назв різнилась від динаміки їх використання на побутовому рівні. За свою історію досліджуваній населений пункт змінив 4(5) адміністративних статусів: хутір, слобода, село, містечко (і безпідставно приписаний - дерєвня). Узначена проблема ще далека від вирішення й складає інтригуючу дослідницьку перспективу.

Примітним явищем в історії деяких населених пунктів, зокрема з теренів Східної України, є наявність у них кількох назв. При цьому назви можуть послідовно змінювати одна одну в зв'язку з перейменуванням, а можуть уживатися паралельно. Серед паралельних назв співіснують як офіційні, так і неофіційні – народні. За цими ойконімами зазвичай стоять певні історичні події, обставини чи персоналії, що зумовили ту або іншу назву. Причому далеко не завжди вони є відомими й зрозумілими. Відтак назви населених пунктів складають окремий дослідницький інтерес, насамперед для істориків і лінгвістів. Відомо низку прикладів реалізації таких інтересів для теренів Донбасу, причому як у науковому, так і популярному форматі [2; 4; 13; 16; 17; та ін.]. На цих сторінках пропонуємо дещо нетипову розвідку, присвячену назвам і адміністративним статусам одного зі сіл Слов'яносербського р-ну Луганщини – Веселі Гори, історію якого автор досліджує від початку 80-х років минулого сторіччя.

Перш за все маю констатувати, що дата заснування Веселої Гори досі залишається невідомою. В опублікованій до сьогодні довідковій та популярній літературі (наукової немає) жодного разу не вказано більш-менш коректної дати чи відтинку часу для цієї події, не кажучи вже про будь-яку її аргументацію. Серед цих дат фігурують: 1710 р. [22, с. 183] і 1839 р. – як перша письмова згадка [10, с. 813]. Дата, наведена в першому випадку, як і більшість інформації щодо Веселої Гори в цьому виданні [22, с. 168–183], здебільшого є сумішшю плутанини і фантазії, а тому перебувають поза науковою критикою. Друга дата не має посилання на сам документ, але він, з огляду на доступні наразі більш ранні джерела, втрачає актуальність. Найдавніше з відомих автором свідчень існування населеного пункту припадає на 1765 рік, яким датується план-мапа Бахмутського повіту, де на місці сучасної Веселої Гори позначено «х. Шевича» [19]. Вочевидь, ця назва має фігурувати за першу документовану (табл. 1). На плані Бахмутського повіту 1767 року цей пункт значиться вже як «хут: майора Юзбаша» [20]. Наступного разу хутір Юзбаша, вже підполковника, згадується на початку 1772 р. в журналі командувача корпусу 2-ї армії першої російсько-турецької кампанії генерал-майора О. О. Прозоровського, який розквартирував свої війська в селищах Бахмутського гусарського полку [9, с. 435]. І лише в документах кінця 1775 р., пов'язаних з розшуками пугачовського «полковника» Василя Журби (Злого), вперше з'являється хутір Лікарський, селяни якого переховували повстанця, за що й були покарані [14, с. 69]. Чи існувала ця назва хутору в часи укладання вищезгаданих планів Бахмутського повіту, залишається невідомим.

Назва *Весела Гора* вперше згадується Преосвященним Феодосієм (О. Г. Мак ревським), який наводить свідчення знайденого ним в архіві й датованого травнем 1777 р. документу щодо завершення будівництва підполковником Волоського гусарського полку Костянтином Миколайовичем Юзбашем у своїй поміщицькій слободі дерев'яної Благовіщенської церкви, закладеної згідно указу Білгородської консисторії від 1 листопада 1776 р. [27, с. 161]. Таким чином, на останню з наведених дат припадає перша згадка Веселої Гори, причому вже не хутору, а слободи. Відтоді ця назва збереглася до сьогодні. Проте слобода Весела Гора в офіційних документах фігурувала недовго. Окрім щойно наведених дат, вона згадується лише двічі: 1778 р. [7, с. 22] і 1783 р. [27, с. 107].

У доступних же джерелах 80–90-х рр. XVIII ст. і першої половини XIX ст., тобто щонайменше протягом наступних вісімдесяти років, даний населений пункт фігурує під назвою *село Веселе*. Таких документів нам відомо 20: серед них є матеріали переписів та ревізії, воєнно-топографо-статистичний опис, "11" карт і планів, описи до атласів тощо. Найдавніший з них відноситься до 1785 р. [7, с. 26], а найпізніші датуються 1857 і 1859 роками [11; 12; 24, с. 117]. Протягом десятиріч побутування назви *Веселе* ми лише двічі натрапили на назву *Весела Гора* (1837, 1839); при цьому йдеться не про самі документи, а згадки про них (на жаль, без посилання на джерело) [10, с. 813; 21, с. 167-168], що унеможлиблює перевірку вживаного ойконіму.

Від кінця 1850-х років починається новий період, що тривав понад 80 років, протягом якого побутувала офіційна назва *Веселогірськ* (зрідка *Веселогірське*, *Веселогір'я*, *Всевологірськ*). Найдавніший з документів датовано 1858-м роком [6, с. 193, прим. 60], найпізніший – 1943-м [28]. Перелік джерел, що містять цю назву, включає публікації списків населених місць, статистичні збірники, довідники, мапи та плани, церковні метричні книги та клірову відомість, а також деякі відомчі документи. Причому до початку 1920-х рр. назва *Веселогірськ* була стабільно домінуючою, пізніше (щонайменше протягом 1923–1943 рр.) вона співіснувала з назвою *Весела Гора*.

Зведена хронологічна таблиця 1 засвідчує, що сучасна назва *Весела Гора*, з'явившись нібито ще в 1770-х роках, дивним чином майже зникла з офіційного вжитку майже на 130 років і, відродившись лише в 1910-х роках, поступово входила до обігу. Після ругої світової війни, наскільки це демонструють доступні джерела, вона залишилась єдиною офіційною та побутовою назвою населеного пункту.

Ця обставина видається незрозумілою і не знаходить переконливого пояснення. Є припущення, що деякі назви села, які спорадично, з великими паузами, з'являлися в офіційних джерелах протягом XIX – початку XX ст. (Лікарське, Весела Гора), загалом нікуди не зникали, а залишалися у вжитку неофіційному, побутовому, насамперед серед мешканців села та їхніх сусідів. На жаль, цей неофіційний вжиток практично не залишив по собі слідів, які би дозволили перевірити наше припущення. Натомість деякі факти все-таки вдалося знайти, наприклад, у автобіографічному романі відомого юриста й літератора С. А. Андрієвського, який народився і провів у цих краях своє дитинство [1]. Попри те, що проведені в маєтку Нілусів дитячі роки автора припадають на 1848–1855 рр., коли офіційно село називалося Веселим, а перший розділ роману, в якому йдеться про цей період, писався 1890 року [1, с. 554–555], коли в офіційних документах населений пункт іменується Веселогорськом, С.А. Андрієвський, і це є показовим, називає село Веселою Горою [1, с. 9, 12–13, 15]. Відтак виходить, що ця остання назва, відміна від тогочасних офіційних варіантів, все-таки була у побутовому вжитку. Є інший приклад, з нашого особистого досвіду, коли старі мешканці села, зокрема й мої родичі, в якості більш старої назви Веселої Гори називали Лікарське. Підтвердженням живучості цього останнього ойконіму протягом XIX і початку XX ст. є той факт що він епізодично (6 разів – 1859, 1886, 1888, 1910 – двічі, 1913 рр.) з'являвся в офіційних джерелах у якості другої та навіть третьої назви села (див. табл. 1).

Хотілося би зупинитися й на динаміці адміністративного статусу досліджуваного населеного пункту, адже він не був постійним і неодноразово змінювався. При цьому слід мати на увазі, що ці адміністративні статуси протягом історії поселення відповідали тогочасним нормам і традиціям Російської імперії та СРСР. Як зазначалося вище, найдавнішим статусом, під яким, скоріш за все, і виник населений пункт, був *хутір* (Шевича, Юзбаша, Лікарський), існування якого тривало щонайменше протягом 20 років – 1765–1775 рр. Далі поселення певний час (щонайменше 1776–1783 рр.) існувало як *слобода* Весела Гора. Зазвичай такий статус мали новопоселені селища, що виникали на місці рангових дач (в нашому випадку дачі командира Волоського гусарського полку К.М. Юзбаша) [15, с. 55], які протягом певного часу мали деякі пільги, зокрема податкові [18, с. 61–62]. В подальшому населений пункт значиться як *село* Веселе (1785–1859), а згодом *село* Веселогірськ/е (1858–1862). Саме Веселогірськ підвищив статус до *містечка*, в однозначному статусі якого він проіснував щонайменше протягом 1862–1899 рр. Від 1899 р. для Веселогірська, паралельно зі спорадичним статусом *містечко* (1901, 1903, 1910, 1912, 1914, 1916), починає вживатися статус *село* (в метричних книгах місцевої Благовіщенської церкви значиться винятково останній, перехід на який відбувся протягом 1899 р.), який у подальшому стає єдиним офіційним і для реанімованої назви Весела Гора. Цікавою є та обставина, що протягом своєї історії Весела Гора (Лікарське, Веселе, Веселогірськ) ніколи офіційно не мала статусу «деревні» (невеличкого селища без церкви) [5, с. 441], на відміну, скажімо, від сусідніх поселень Раївка, Христова, Паньківка і навіть Олександрівки. Натомість таким статусом її все-таки штучно наділили на початку радянської доби, в ході проведення перепису 1923 р. [23, с. 78; 26, с. 50].

На останок маємо згадати і про адміністративний статус *волосного центру*, який мав Веселогірськ щонайменше у друг. полов. XIX – перших десятиріччях XX ст. [3, с. 38, № 245; 25, с. 10, № 5; 8, с. 414; 10, с. 34; 23, с. 78, 148, 154; 26, с. 50], будучи ліквідованим у ході радянської територіально-адміністративної реформи 1923 р. До складу волості, окрім волосного центру Веселогірськ, в різні часи входили також «деревні» Раївка, Христова/е, Паньківка № 1 і 2, пізніше ще й хут. Глиняний, Лиман тощо.

Проведене дослідження показало, що сучасне східноукраїнське село Весела Гора, яке на Луганщині, протягом своєї понад 250-річної історії мало щонайменше 6 різних офіційних назв, не враховуючи їхніх варіацій: Шевича, Юзбаша, Лікарське, Веселе, Веселогірськ, Весела Гора. Причини й обставини цих змін, хоча вони і є дуже цікавими з точки зору історії населеного пункту, на жаль, залишаються невідомими. Ще менш висвітленою в джерелах є

динаміка і характер вжитку назв селища на побутовому рівні, який, судячи з деяких даних, не завжди відповідав офіційному формату найменування. За свою історію досліджуваний населений пункт змінив 4(5) адміністративних статусів: хутір, слобода, село, містечко (і необґрунтовано приписаний – «деревня»). Попри виявлені нами факти, розглядувана проблема є далекою від повного розв'язання, що залишає інтригуючу дослідницьку перспективу.

Таблиця 1. Хронологія вжитку назв населеного пункту

Шевича	Юзбаша	Лікарський(е)	Веселе	ВеселаГора	Веселогірськ(е)
1765					
	1767				
	1772				
		1775			
				1776	
				1777	
				1778	
				1783	
			1785		
			1786		
			1787		
			1789		
			1792		
			1795		
			1799		
			1800		
			1811		
			1812		
			1816		
			1821		
			1822		
			1827		
			1828		
			1829		
			1830		
				1837	
			1840		
			1857		
					1858
		1859	1859		1859
					1862
					1871
					1881
					1882
					1883
					1884
					1885
		1886			1886
					1887
		1888			1888
					1889
					1890
					1891

					1892
					1893
					1894
					1895
					1896
					1897
					1899
					1900
					1901
					1902
					1903
					1904
					1905
					1906
					1907
					1908
					1909
		1910			1910
				1911	1911
					1912
		1913			1913
				1914	1914
					1915
					1916
					1917
					1918
					1919
					1920
					1921
					1922
				1923	
				1924	
					1926
				1928	
					1930
					1932
				1936	
					1938
				1939	
					1940
					1941
				1942	1942
				1943	1943

SUMMARY

The study showed that the modern East Ukrainian village Vesela Gora in Luhansk region in its more than 250-years of history had at least 6 official names, without taking into account their variations: Shevicha, Yuzbasha, Likars'ke, Vesele, Veselogirs'k, Vesela Gora. Apparently, the consistency and duration of the existence of these official names differed from the dynamics of their use at the household level. During its history, the studied settlement changed 4 (5) administrative statuses: a hamlet, a "sloboda", a village, a small town (and unreasonably attributed – a "derevnia").

The problem under consideration is still far from being resolved and leaves an intriguing research perspective.

Keywords: Luhansk region, Vesela Gora, 18-20th centuries, historical regional studies, oikonyms, administrative status.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Андреевский С. А. Книга о смерти. – М. : Наука, 2005. – 670 с.
2. Богачева В. Э. Классификация ойконимов в микротопонимии Славяносербского района Луганщины / В. Э. Богачева, Е. Б. Некрутенко // Наука и мир в языковом пространстве. – Макеевка : ДонНАСА, 2016. – С. 157–162.
3. Волости и важнейшие селения европейской России. – Вып. VIII: Губернии Новороссийской группы: Екатеринославская, Таврическая, Херсонская, Бессарабская. – СПб., 1886. – 157 с.
4. Высоцкий В. И. Исторические аспекты топонимов Луганщины / В. И. Высоцкий. – Луганск : Шлях, 2003. – 196 с.
5. Даль В. Толковый словарь живого великорусского языка. – Изд. 2-е. – Т. I: А – З. – СПб.; М. : Изд-во М.О. Вольфа, 1880. – 723 с.
6. Денда Д. Русские беженцы в югославской армии, 1919–1941: к вопросу о деятельности русской эмиграции в Югославии / Далибор Денда // Русский сборник. Исследования по истории России. – Т. VI. – М. : МОДЕСТ КОЛЕРОВ, 2009. – С. 175–194.
7. Джерела до історії населених пунктів Донеччини XVI – XVIII ст.: Збірник документів / укл. В. О. Пірко, І. В. Перова, О. О. Петров. – Донецьк, 2009. – 164 с.
8. Екатеринославский адрес-календарь на 1917 год. – Екатеринослав : Изд. губ. типографии, 1917. – 478 с.
9. Записки генерал-фельдмаршала князя Александра Александровича Прозоровского (1756–1776). – М. : АНО «Редакция альманаха "Российский Архив"», 2003. – 784 с.
10. Історія міст і сіл Української РСР: В 26 т. Луганська область / АН УРСР. Ін-т історії; Гол. редкол.: П. Т. Тронько (гол.) та ін. – К. : Гол. ред. Укр. рад. енцикл. АН УРСР, 1968. – 940 с.
11. Карта губерний: Херсонской, Екатеринославской, Таврической и Области Бессарабской. – СПб., 1857 // Подробный атлас Российской империи / Сост. Н. Зуев. – СПб., 1860. – № 12.
12. Карта Славяносербского уезда Екатеринославской губернии. 1859. – ДАЛО. – Ф. 106. – Оп. 1. – Сп. 197.
13. Коваль А. П. Знайомі незнайомці. Походження назв поселень України / А. П. Коваль. – Київ : Либідь, 2001. – 302 с.
14. Лисянский А. С. Эхо крестьянских войн / А. С. Лисянский // Неизвестное об известном: Краеведческие очерки. – Донецк: Донбасс, 1978. – С. 37–54.
15. Макидонов А. В. Персональный состав административного аппарата Новороссии XVIII века / А. В. Макидонов. – Запорожье : Просвіта, 2011. – 336 с.
16. Некрутенко Е. Б. Лексико-семантические особенности географических названий Луганщины / Е. Б. Некрутенко, В. Э. Богачева // Наука и мир в языковом пространстве. – Макеевка : ДонНАСА, 2016. – С. 162–166.
17. Отин Е. Н. Происхождение географических названий Донбасса / Е. С. Отин. – Донецк : Юго-Восток, 2014. – 199 с.
18. Пірко В. О. Заселення Донеччини у XVI–XVIII ст. (короткий історичний нарис і уривки з джерел) / Український культурологічний центр. – Донецьк : Східний видавничий дім, 2003. – 180 с.
19. План Бахмутского городского уезда с показанием поселенных гусарских рот. Сочинен 1765 года месяца октября. – НБУ ім. В. І. Вернадського. – Інв. № 17370.

20. План Бахмутського городового уезду с показанием поселенных гусарских рот и со значением по границе редутов и бекетных караулов. Сочинен 6 декабря дня 1767 года. – РДВИА. – Ф. 846. – Оп. 16. – Спр. 26037.
21. Подов В. И. Первенец металлургии Украины. Исторический очерк. Документы / В. И. Подов, В.С. Курило. – Луганск: Світлиця, 1998. – 216 с.
22. Половинко Г. Г. Сербська гілка луганського дерева: з історії заселення нашого краю вихідцями з Балкан в середині XVIII століття / Г. Г. Половинко. – Луганськ : Знання, 2004. – 200 с.
23. Промышленность Донбасса: Итоги сплошной подворной переписи Донецкой губернии (январь – февраль 1923 г.). – Харьков : Донбасс, 1923. – Т. 1. – 392 с.
24. Список населенных мест Российской империи. – Т. XIII: Екатеринославская губерния с Таганрогским градоначальством (по сведениям 1859 года). – СПб. : Изд. ЦСК при МВД, 1863. – 154 с.
25. Список населенных мест Славяносербского уезда Екатеринославской губернии. – Екатеринослав : Тип. Губ. Земства, 1911. – 36 с.
26. Список населенных пунктов Донбасса: Итоги сплошной подворной переписи Донецкой губернии (январь – февраль 1923 г.). – К., 1924. – Т. 6. – 512 с.
27. Феодосий (Макарьевский). Материалы для историко-статистического описания Екатеринославской епархии. Церкви и приходы прошедшего XVIII столетия. – Вып. 2. – Екатеринослав: Типогр. Я. М. Чаусского, 1880. – 373 с.
28. Deutsche Heereskarte: Osteuropa. 1:300000. – Blatt Nr. a-49: Woroschilowgrad (Lugansk). – D 74: Carl Werner, Reichenbach (Vogtland). – VI. 1943.

УДК 94(4776)''1861/1914''

Молчанов В. Б.

УКРАЇНСЬКИЙ ДОНБАС – ЕКОНОМІЧНЕ ДИВО ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ XIX – ПОЧАТКУ XX ст.

У статті висвітлюється процес зародження та розвитку важкої індустрії на Донбасі. На підставі різних джерел та історичних досліджень з'ясовується, що головними причинами появи економічного дива стали: зростання переселенських потоків у регіон, екстенсивний розвиток сільського господарства, швидкий промисловий переворот, прискорена індустріалізація, зростання міст.

Серед різних регіонів України надзвичайно важливим є Донбас адже саме тут у другій половині XIX ст. відбулося стрімке зростання важкої індустрії Російської імперії, яке за оцінками М. Кондратьєва не має аналогів у світовій історії [1]. Масове відкриття нових копалин та заводів на Донбасі спричинило колосальний притік як капіталу так і робочої сили. Одним з головних факторів, який вплинув на розвиток промисловості краю був технічний переворот завдяки якому відбулось масове запровадження у виробництво парових машин, які прискорювали виробничий процес і заміняли ручну працю. Зростаюча урбанізація спричинила виникнення значної кількості нових робітничих селищ та збільшення промислового населення в містах.

Зважаючи на вищесказане, метою даного дослідження необхідно визнати вивчення таких аспектів появи економічного дива на Донбасі у другій половині XIX – на початку XX ст., як заселення території, розвиток сільського господарства, промисловий переворот та зростання урбанізації.

Оцінюючи джерельну базу слід вказати, що її основу склали матеріали статистики [2], результати першого перепису населення Росії у 1897 р. [3], рекламні [4] і довідкові видання [5] та публікації у періодиці тих часів [6]. Історіографія представлена роботами А. Рашина [7], О. Дружиніної [8], Л. Мельник [9], Т. Дерев'янкіна [10], С. Петкова [11], А. Маргулова

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

Бак Вікторія Федорівна, кандидат педагогічних наук, вчитель біології Бахмутського навчально-виховного комплексу «Загальноосвітня школа І-ІІІ ст. № 11-багатопрофільний ліцей» Бахмутської міської ради Донецької області.

Бараненко Світлана Михайлівна, аспірантка кафедри спеціальних галузей історичної науки Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Безмен Микита Геннадійович, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Белицький Павло Володимирович, старший викладач ДВНЗ «Донецький національний технічний університет» (м. Покровськ).

Білько Дмитро Вікторович, вчений секретар, старший науковий співробітник Донецького обласного краєзнавчого музею.

Богуненко Валерій Олександрович, аспірант Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Власов Назар Петрович, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Власова Ганна Олександрівна, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Водолазський Олексій Олександрович, старший викладач кафедри логістичного управління та безпеки руху на транспорті Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля (м. Северодонецьк).

Гедьо Анна Володимирівна, доктор історичних наук, професор кафедри історії України Київського університету імені Бориса Грінченка.

Гончарова Анастасія Вікторівна, здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня Харківської державної академії культури.

Гринь Ольга Василівна, здобувач вищої освіти Бахмутського медичного коледжу.

Гудзь Віктор Васильович, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії Мелітопольського державного педагогічного університету ім. Богдана Хмельницького.

Демченко Анастасія Вячеславівна, аспірантка Маріупольського державного університету.

Дишева Наталія Вікторівна, науковий співробітник Бахмутського краєзнавчого музею.

Докашенко Віктор Миколайович, доктор історичних наук, професор кафедри вітчизняної та зарубіжної історії Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Докашенко Галина Петрівна, доктор історичних наук, професор кафедри вітчизняної та зарубіжної історії Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Дубяга Андрій Павлович, аспірант Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Дяконова Євгенія Борисівна, науковий співробітник Бахмутського краєзнавчого музею.

Жукова Наталія Анатоліївна, краєзнавець, член Національної спілки краєзнавців України.

Задунайський Вадим Васильович, доктор історичних наук, професор кафедри світової історії нового і новітнього часу Українського католицького університету (м. Львів).

Євсєєнко Сергій Андрійович, кандидат історичних наук, доцент кафедри вітчизняної та зарубіжної історії Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Івлєв Кирило Олександрович, учень ЗОШ № 17 м. Часів Яр Бахмутського району.

Кравченко Світлана Анатоліївна, керівник творчої майстерні «Оберіг», магістрант Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Концур Вікторія Володимирівна, кандидат історичних наук, доцент кафедри вітчизняної та зарубіжної історії Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Концур Микола Михайлович, здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Корнацький Ігор Аркадійович, завідувач відділом обліку фондів Бахмутського краєзнавчого музею.

Коцаренко Володимир Федорович, краєзнавець, член Національної спілки краєзнавців України.

Кривуть Віталій Іванович, кандидат історичних наук, доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін факультету педагогіки та психології Барановичського державного університету (Республіка Білорусь).

Кукса Надія Василівна, завідувачка відділу «Суботівський історичний музей» Національного історико-культурного заповідника «Чигирин».

Кулішов Михайло Володимирович, краєзнавець.

Кухлев Антон Сергійович, аспірант Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Лаврут Ольга Олександрівна, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії, суспільно-гуманітарних дисциплін та методики їх викладання Донецького обласного інституту післядипломної педагогічної освіти.

Литвиненко Роман Олександрович, доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри всесвітньої історії Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Лісняк Жанна Миколаївна, здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня Харківської державної академії культури.

Ломако Микола Миколайович, науковий співробітник Лисичанського краєзнавчого музею.

Малина Наталія Володимирівна, зберігач фондів Бахмутського краєзнавчого музею.

Меценко Максим Вікторович, магістр історії, оперуповноважений оперативного відділу Державної установи «Бахмутська установа виконання покарань № 6», краєзнавець.

Мінейкіс Юлія Станіславівна, викладач вищої категорії ДВНЗ «Артемівський коледж транспортної інфраструктури».

Мінська Оксана Іванівна, екскурсовод Національного історико-культурного заповідника «Чигирин», відділ «Суботівський історичний музей»

Молчанов Володимир Борисович, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник відділу історії України XIX – початку XX ст. Інституту історії України Національної академії наук України (м. Київ).

Наймушин Андрій Володимирович, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Новікова Ганна Юрївна, аспірантка Харківської державної академії культури, співробітник наукової бібліотеки Харківського національного університету міського господарства ім. О. М. Бекетова.

Омельченко Поліна Сергіївна, аспіранка Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Отземко Олена Вікторівна, кандидат історичних наук, доцент кафедри спеціальних галузей історичної науки Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Петросян Аркадій Артурович, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Петухов Данило Олександрович, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Півень Володимир Федорович, заступник директора Донецького обласного художнього музею.

Піскун Вікторія Олександрівна, магістр історії, завідувачка бібліотеки Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Попов Вячеслав Жанович, доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри філології та українознавства Міжрегіональної Академії управління персоналом (м. Київ).

Портнова Єлизавета, здобувач вищої освіти ДВНЗ «Артемівський коледж транспортної інфраструктури».

Проненко Ірина Віталіївна, аспірант кафедри музеєзнавства та пам'яткознавства Харківської державної академії культури.

Пятницькова Ірина Володимирівна, старший викладач кафедри історії України Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Резніков Владислав Валерійович, кандидат історичних наук, фахівець видавничо-поліграфічного виробництва Харківського державного університету харчування та торгівлі.

Романенко Олег Володимирович, магістр історії, викладач Донецького університету економіки і права (м. Бамут).

Романуха Олександр Миколайович, кандидат історичних наук, доцент Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. Михайла Туган-Барановського (м. Кривий Ріг).

Романько Валерій Іванович, кандидат педагогічних наук, доцент ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет», голова правління Донецької обласної організації Національної спілки краєзнавців України.

Рубан Микола Юрійович, фахівець відділу історичної спадщини Департаменту корпоративної соціальної відповідальності Публічного акціонерного товариства «Укрзалізниця».

Руденко Тетяна Іванівна, викладач вищої категорії, старший викладач ДВНЗ «Артемівський коледж транспортної інфраструктури».

Сацький Павло Вікторович – кандидат історичних наук, доцент кафедри політичної історії ДВНЗ «Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана».

Сергеєва О. О., здобувач вищої освіти Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Сізов Дмитро Юрійович, здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Стоцька Юлія Сергіївна, здобувач вищої освіти Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Стуканова Юлія Ростиславівна, кандидат історичних наук, старший викладач кафедри вітчизняної та зарубіжної історії Горлівського інституту іноземних мов ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» (м. Бахмут).

Темірова Надія Романівна, доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри спеціальних галузей історичної науки Донецького національного університету ім. Василя Стуса (м. Вінниця).

Титаренко Олена Юріївна, асистент кафедри конституційного та адміністративного права ДВНЗ «Національний гірничий університет» (м. Дніпро).

Тодоров Ігор Ярославович, доктор історичних наук, професор кафедри міжнародних студій та суспільних комунікацій Ужгородського національного університету.

Тутова Анна Петрівна, здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня Інституту міжнародних відносин Київського національного університету ім. Тараса Шевченка.

Тутова Надія Олексіївна, магістр державного управління.

Тугов Петро Михайлович, директор «ПТМ-центр» ПВКП.

Харламов Михайло Іванович, кандидат історичних наук, доцент кафедри соціальних і гуманітарних дисциплін Національного університету цивільного захисту України (м. Харків).

Чернікова Наталія Семенівна, кандидат історичних наук, старший викладач кафедри філософії, соціології та історії Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету.

Чуйко Регіна Василівна, аспірантка Київського національного університету ім. Тараса Шевченка.

Шмиголь Світлана Петрівна, старший науковий співробітник Національного історико-культурного заповідника «Чигирин», відділ «Суботівський історичний музей».

Наукове видання

ГРАНІ ІСТОРІЇ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
СПЕЦІАЛЬНИЙ ВИПУСК

Відповідальна за випуск В. В. Концур

Редагування тексту О. В. Муратова

За достовірність викладеного відповідальність несе автор,
думка якого може не збігатися з позицією редакційної колегії.

Підписано до друку 25.04.2018 р.
Формат 60x84 1/8. Ум. др. арк. 42,0. Друк лазерний
Наклад 100 прим. Зам. № 1230.

Видавництво Б.І. Маторіна
84116, м. Слов'янськ, вул. Г. Батюка, 19.
Тел.: +38 06262 3-20-99; +38 050 518 88 99. E-mail: matorinb@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №3141, видане Державним комітетом телебачення та радіомовлення України від 24.03.2008 р.
